

Arrest

nr. 99 270 van 19 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LANCKMANS loco advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een minderjarige Afghaan te zijn en geboren te zijn in het dorp Mirzai, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U hebt drie of vier jaar in de stad Jalalabad gewoond en veertig dagen na de dood van uw vader bent u teruggekeerd naar Mirzai. U bent er met uw moeder en zus bij uw oom Barhanuddin (aan vaderszijde) ingetrokken. De eerste zes maanden ging alles goed, maar daarna werd de relatie met uw oom slechter. Op een dag nam hij u mee naar een huis in de bergen. Toen u het huis binnenging, zag u dat enkele talibs een vest met explosieven bij een jongen aan het aandoen waren. Uw oom zei dat u hetzelfde zou moeten doen. U bent heel hard geschrokken en begon te wenen en te smeken om naar huis te mogen gaan. U hebt toch de nacht in het huis moeten doorbrengen en de volgende ochtend smeekte u uw oom om uw moeder nog één keer te

mogen zien. Uw oom ging hiermee akkoord en bracht u naar huis waarna hij het huis verliet met de boodschap dat hij u later zou komen halen. U vertelde alles aan uw moeder en zij heeft meteen gebeld naar de man van uw tante. Hij nam u mee naar zijn huis in Jalalabad en een week later hebt u Afghanistan verlaten. U bent ongeveer twee maanden onderweg geweest en op 30 december 2011 hebt u asiel aangevraagd bij de bevoegde Belgische instanties.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), de taskara en legerkaart van uw vader neer en de enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

U stelt dat u door uw oom bent meegenomen naar een huis in de bergen en dat u daar zag hoe enkele talibs een vest met explosieven bij een jongen aan het aandoen waren. Initieel stelt u dat u beginnen wenen bent en gevraagd hebt aan uw oom om u naar huis te laten gaan op het moment dat hij u zei dat u hetzelfde zou moeten doen (CGVS, p. 14). Wanneer u iets later wordt gevraagd hoe u hebt gereageerd nadat uw oom had gezegd dat u hetzelfde zou moeten doen, antwoordt u dat u niets durfde zeggen en dat u gewoon hebt aanvaard wat hij had gezegd. Gezien dit antwoord enige verbazing wekt, wordt u gevraagd wanneer u dan gesmeekt hebt om uw moeder te mogen zien en u antwoordt dat dit de volgende ochtend was. U geconfronteerd met uw initiële verklaring dat u direct aan uw oom hebt gezegd dat u naar huis wou gaan, stelt u dit niet gezegd te hebben (CGVS, p. 17). Dit is echter geen afdoende verklaring, temeer u zeer spontaan en expliciet was in uw eerdere verklaringen. Het feit dat u er niet in slaagt om over de kern van uw vluchtrelaas coherente verklaringen af te leggen, doet enigszins afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Voorts is het niet aannemelijk dat, en dat hoeft geen betoog, uw oom nadat hij zijn plannen om u een zelfmoordaanslag te laten plegen kenbaar had gemaakt, ermee instemde dat u nog één keer uw moeder zou zien louter en alleen omdat u zou hebben geweend en gesmeekt. Deze appreciatie wordt onderstreept door het gegeven dat uw oom u weliswaar naar huis had vergezeld, maar toen u bij uw moeder was, heeft hij volgens uw verklaringen het huis verlaten. Deze gang van zaken is totaal niet plausibel aangezien hij op die manier niet kon uitsluiten dat u uw moeder van de gebeurtenissen op de hoogte zou brengen waardoor hij wel eens in een penibele situatie zou kunnen terechtkomen en hij evenmin kon uitsluiten dat u zou vluchten, temeer u hem eerder duidelijk te verstaan had gegeven er niets voor te voelen om een zelfmoordaanslag uit te voeren (CGVS, p. 17).

De echtgenoot van uw tante is ongeveer twee à twee uur en een half nadat u uw moeder van de gebeurtenissen op de hoogte had gebracht naar jullie huis gekomen. Hij zei dat u binnen een tweetal uur naar Muj Mubarak moest komen, een plek gelegen op tien minuten à een kwartier te voet van jullie huis. Dat u in die tijdspanne van vier à vijf uur thuis bij uw moeder bent gebleven, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees. Uw oom had weliswaar het huis verlaten, maar hij had u expliciet gezegd dat hij u 'straks zou komen halen'. Dat u toen nog een paar uur thuis bij uw moeder bent gebleven is een ernstige indicatie dat u uw vrees niet aannemelijk hebt gemaakt. U kon immers niet uitsluiten dat uw oom intussen zou terugkomen om u mee te nemen (CGVS, pp. 17-18).

Evenzo is het niet aannemelijk dat u daarna nog ongeveer een week bij uw tante en haar echtgenoot in Jalalabad hebt verbleven alvorens Afghanistan te verlaten. Mocht u daadwerkelijk vrezen voor uw leven, dan kan op zijn minst van u verwacht worden dat u een veiligere haven zou hebben gezocht. Het gegeven dat u in die week tijd geen problemen meer hebt gehad, doet bovendien ook ernstige twijfels rijzen over de ernst van de door u voorgehouden vrees. Mocht uw oom u daadwerkelijk een zelfmoordaanslag willen laten uitvoeren, dan kan ervan worden uitgegaan dat hij geen week meer zou getalmd hebben om u te vinden, temeer hij wel degelijk beseftte dat u zijn idee niet genegen was. Bovendien verbleef u in het huis van een familielid en kan er dan ook nog eens van worden uitgegaan dat het hem niet al te veel moeite zou gekost hebben om u daar te vinden (CGVS, pp. 18-19).

Voorts dient nog opgemerkt dat het verwonderlijk is dat u nauwelijks enige notie heeft van de Taliban in uw regio. U stelt dat zij veel macht hebben in de regio maar u kunt geen enkele Talibancommandant bij naam noemen, evenmin weet u waar zij juist actief zijn (CGVS, p. 21). Aangezien uw asielmotieven onmiddellijk verbonden zijn aan de Taliban, is het moeilijk in te denken dat u hierover niet meer informatie zou kunnen geven.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw taskara en de taskara en legerkaart van uw vader zijn documenten die geen betrekking hebben op

uw asielmotieven. Ze bieden louter een indicatie van uw identiteit en dat is een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Gezien bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Bovendien kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. U beweert ongeveer drie à vier jaar in Jalalabad te hebben gewoond (CGVS, p. 5) en ook uw tante en haar echtgenoot die uw reis hebben geregeld, zijn in deze stad woonachtig (CGVS, p. 14). Bovendien hebt u uw laatste dagen in Afghanistan in hun huis doorgebracht en kan er van worden uitgegaan dat u zich hier kan vestigen (CGVS, pp. 18-19). Bijgevolg dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad bekeken te worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Hij voert aan dat hij verschillende malen tijdens het gehoor bevestigd heeft dat hij geweend heeft en dat het om die reden was dat zijn ogen rood waren. Hij heeft inderdaad zijn oom gesmeekt om zijn familie te kunnen weerzien, maar weet niet meer exact of dit plaatsvond onmiddellijk na het moment dat hem verteld werd dat hij een zelfmoordaanslag moest plegen of de volgende ochtend. Gezien de jonge leeftijd van verzoeker is het volstrekt normaal dat hij informatie over de taliban mist. Men mag niet uit het oog verliezen dat hij een minderjarige is. Verzoeker maakte geen deel uit van het milieu van de taliban en het feit dat hij geen informatie heeft aangaande de taliban laat niet toe te oordelen dat verzoeker de gebeurtenissen niet heeft meegemaakt. Er mag volgens verzoeker geen verband worden gelegd tussen zijn kennis over de taliban en de waarheid van zijn verhaal. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het onwaarschijnlijk vindt dat de oom van verzoeker hem alleen zou gelaten hebben met zijn moeder, stelt verzoeker dat het niet aan hem is om het gedrag van de oom uit te leggen. Het is overigens normaal dat verzoeker van de minste gelegenheid gebruik maakt om te ontsnappen en dat het een goede gelegenheid was toen de oom voor een onbepaalde tijd wegging.

Verzoeker kent tevens de stappen niet die zijn oom heeft ondernomen om hem terug te vinden in de week dat verzoeker onderdook bij zijn tante en haar echtgenoot in Jalalabad. Het past dus niet om voor te houden dat verzoeker onmogelijk nog een week in Afghanistan kon verblijven zonder dat zijn oom hem terugvond.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de status van vluchteling toe te kennen gelet op het bestaan in zijn hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker is het slachtoffer van vervolgingen door zijn oom die samenwerkt met de taliban en eiste dat hij deelnam aan een zelfmoordaanslag. Hierdoor wordt hem de politieke overtuiging toegeschreven van persoon die weigert samen te werken met de taliban en is verzoeker in hun ogen een verrader, die hun politieke ideeën niet deelt. Verzoeker behoort tevens tot de sociale groep van jonge jongens die door de taliban gerekruteerd worden en maakt, als persoon die zich verzet, deel uit van een sociale groep die vaak het doelwit is van aanvallen van milities. Bovendien moet er aan herinnerd worden dat de bewijslast in asielzaken met enige meegaandheid moet beoordeeld worden. Het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend wanneer het relaas van de asielzoeker geloofwaardig is.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de juiste regio van Afghanistan heeft geanalyseerd. Verzoeker heeft eerst in Mirzai, dat deel uitmaakt van het district Surkh Rod, geleefd. Vervolgens heeft hij drie of vier jaar in Jalalabad gewoond met zijn familie om daarna naar zijn geboortedistrict Surkh Rod terug te keren. Voor zijn vertrek uit Afghanistan verbleef hij gedurende een week opnieuw in Jalalabad bij zijn tante en haar echtgenoot. Dit is echter slechts te beschouwen als een doorgangspiek vooraleer verzoeker uit Afghanistan kon vertrekken. Het is voor hem niet mogelijk om daar te blijven want zijn tante heeft niet de mogelijkheden om hem voor langere tijd op te vangen. Bovendien is het voor hem gevaarlijk om in Jalalabad te verblijven. Bijgevolg had het geboortedistrict van verzoeker Surkh Rod in de provincie Nangarhar, en niet Jalalabad, waar hij slechts de laatste voorbereidingen voor zijn reis trof, moeten beoordeeld worden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent bovendien dat asielaanvragers komende uit dit district kunnen genieten van de subsidiaire bescherming. Bij wijze van voorbeeld voegt verzoeker een uittreksel van een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe aan zijn verzoekschrift, waarin expliciet wordt erkend dat de situatie in Surkh Rod van die aard is dat subsidiaire bescherming moet worden toegekend. Dit onthult de willekeur waarmee de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de dossiers behandelt die hij moet onderzoeken. Dit is in strijd met het algemeen principe van rechtszekerheid, de voorzienbaarheid van de norm en met het principe van gewettigd vertrouwen met name dat het bestuur zelf de gedragsregels moet volgen die ze zichzelf heeft opgelegd. De situatie in de provincie Nangarhar is catastrofaal en er heerst blind geweld. De situatie in Nangarhar, en meer specifiek in Surkh Rod, is dan ook in geen geval stabiel en laat helemaal niet toe een ernstige bedreiging tegen het leven van burgers uit te sluiten. Uit de informatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Nangarhar op de achtste positie eindigt van regio's in Afghanistan waar er het meest slachtoffers zijn en ook andere rapporten bevestigen dit. In uiterst ondergeschikte orde, indien geen vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming zou worden toegekend, vraagt verzoeker dan ook de bestreden beslissing te vernietigen omdat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Surkh Rod had moeten beoordelen, eerder dan de situatie in Jalalabad. Bovendien houdt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing niet genoeg rekening met de minderjarigheid van verzoeker.

2.2. Verzoeker voegt de volgende stukken toe aan zijn verzoekschrift: een uittreksel uit een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, twee uittreksels uit de rapporten die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden toegevoegd aan het administratief dossier en een uittreksel uit een internetrapport.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante

bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.4. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker verklaart dat hij door zijn oom werd meegenomen en na anderhalf à twee uur in een huis in de bergen toekwam waar talibanstrijders een jongen aan het voorbereiden waren op een zelfmoordaanslag. De oom van verzoeker zou hem vervolgens gezegd hebben dat ook hij dit zou moeten doen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13-15). Hierop zou verzoeker beginnen wenen zijn en gevraagd hebben om hem naar huis te laten gaan, zonder succes (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). De volgende ochtend zou verzoeker echter gesmeekt hebben om zijn moeder nog eenmaal te mogen zien en hoewel zijn oom dit eerst absoluut niet wou, zou hij uiteindelijk toch hebben toegestemd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14 en 17). Het is echter niet aannemelijk dat de oom van verzoeker hem vervolgens alleen zou hebben gelaten met zijn moeder en hem zo de kans gaf alles aan zijn moeder te vertellen en te ontsnappen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17-18). Bovendien verklaarde verzoeker eerst dat zijn oom voor heel even naar buiten ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Uit zijn verdere verklaringen blijkt echter dat zijn oom hem gedurende verschillende uren alleen liet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Hierop zou de moeder van verzoeker de echtgenoot van zijn tante gebeld hebben. Deze zou twee à twee uur en een half later naar het huis gekomen zijn en gezegd hebben dat verzoeker nog twee à twee uur en een half moest wachten alvorens naar Muj Mubarak te komen waar hij hem zou opwachten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17-18). Gedurende al die tijd zat verzoeker gewoon thuis bij zijn moeder waar zijn oom hem had achtergelaten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is echter niet aannemelijk dat de moeder en de echtgenoot van de tante van verzoeker dit risico zouden nemen indien de oom van verzoeker hem werkelijk zou dwingen tot een zelfmoordaanslag. Verzoeker verklaart immers dat zijn oom geen uur had gezegd dat hij zou terugkomen en slechts zou gezegd hebben dat hij hem 'straks' kwam halen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18). In dit opzicht kan redelijkerwijze verwacht worden dat zo snel mogelijk gehandeld diende te worden en het risico niet kon genomen worden om enkele uren te wachten. De verklaring van verzoeker dat de echtgenoot van zijn tante vond dat ze niet moesten opvallen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18) houdt dan ook geen steek gezien zij geen tijd te verliezen hadden. Bovendien is het niet aannemelijk dat het niet reeds opgevalen was dat de echtgenoot van de tante van verzoeker een bezoek bracht aan het huis. Verzoeker verklaart immers dat de vrouw van zijn oom die hem bedreigde aanwezig was in het huis (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17-18). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij het gedrag van zijn oom niet kan uitleggen en dat het normaal is dat hij van de minste gelegenheid gebruik maakte om te ontsnappen, stelt de Raad dat niet enkel het gedrag van de oom ongeloofwaardig is, maar tevens de manier waarop de ontsnapping van verzoeker zou zijn georganiseerd, met name zonder enige haast. De verklaringen van verzoeker tonen geenszins aan dat hij 'van de minste gelegenheid' gebruik maakte om te ontsnappen gezien hij nog vier à vijf uur in het huis verbleef, hoewel zijn oom ieder moment kon terugkeren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18).

Er kan tevens geen geloof worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker doordat hij verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde verzoeker dat hij, toen zijn oom hem vertelde dat hij een zelfmoordaanslag moest plegen, begon te wenen en zijn oom vroeg om hem naar huis te laten gaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Vervolgens verklaart hij echter dat hij op dat moment van schrik niets kon zeggen en gewoon aanvaardde wat zijn oom zei omdat hij hem niet kon tegenspreken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Wanneer hij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, stelt verzoeker slechts dat hij niet gezegd heeft dat hij begon te wenen en vroeg om naar huis te mogen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 17). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij meerdere malen heeft bevestigd tijdens het gehoor dat hij geweend heeft, stelt de Raad vast dat dit niet ging over het moment dat hij te horen kreeg dat hij een zelfmoordaanslag moest plegen, maar over de daaropvolgende nacht. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen of te verklaren. Daarnaast stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet meer te weten of hij zijn oom onmiddellijk of de volgende ochtend heeft gesmeekt om zijn familie terug te mogen zien. Nochtans heeft verzoeker hierover in het verhoor wel rechtlijnige verklaringen afgelegd en tot tweemaal toe gesteld dat dit de ochtend erna gebeurde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14 en 17). Dit argument ontbeert dan ook relevantie. Bovendien zegt verzoeker niet te hebben geweten dat zijn oom actief was bij de taliban tot het moment dat hij verzoeker meenam naar de bergen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Nochtans verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij voor zijn oom en zijn talibanvrienden die langskwamen moest zorgen (stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 3). Ook wanneer hij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, slaagt verzoeker er niet in deze te verklaren, maar stelt hij slechts dat hij niet gezegd heeft dat die vrienden van zijn oom leden van de taliban waren (stuk 4,

gehoorverslag CGVS, p. 18), hetgeen echter geen grondslag vindt in het administratief dossier. De Raad ziet niet in op welke wijze de stelling dat hij gelet op zijn minderjarigheid niet veel details kan geven over de taliban, voormelde vaststellingen kan weerleggen of verklaren.

2.5. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat de subsidiaire beschermingsstatus had moeten beoordeeld worden ten opzichte van Surkh Rod, en niet Jalalabad, wordt opgemerkt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker gedurende drie à vier jaar in Jalalabad woonde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5) en hier ook enkele dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan verbleef (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Verzoeker beschikt hier over een familiaal netwerk, met name zijn tante en haar echtgenoot (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18-19), en heeft nog contact met hen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij

één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad op basis van de Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad", van 23 oktober 2012 dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In onderhavig verzoekschrift brengt verzoeker slechts informatie aan die de algemene situatie in de provincie Nangarhar betreft. Zoals hierboven reeds werd besproken is het geweldniveau echter erg verschillend naargelang het district. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier omtrent Jalalabad niet correct of niet actueel zou zijn.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF